

Lomareissu 2022

Olimme pohdiskelleet koko alkuvuoden ja alkukesänkin, onko mielekästä lähteä reissulle Pohjois-Norjaan saakka. Vai oliko viimevuotinen jo viimeinen, sillä pitkät etäisyydet ja ajomatkat rasittavat senioreita. Pieni retki/kevyt vaunumme T.E.C. 350 oli edelleen pihassa, vaikka myyntiä olimme jo harkinneet. Tehneet jopa julkaisemattoman ilmoituksen.

Hieman epäroiden suunnittelimme pistäytyä lomalla pohjoisessa hillojen perässä elokuun alussa, nostalgiselle reissulle hieman edellisvuoden jäljille. Kun sitten olosuhteet muuttuivat sopiviksi, lähdimme ylös Lappiin. Ensinnäkin sääennuste lupasi pohjoiseen kauniita ja lämpimiä, puolipilvisiä päiviä, mutta ei helteitä. Sateita ei ennustettu tulevan päiväkausiin. Kotoisille ryytimaille oli satanut sopivasti, ja uusia kasveja virkistäviä kuuroja oli luvassa. Ja lintujen pesinnät olivat loppuneet onnistuneesti ja reviiirilaulujen konsertit päättyneet.

Toiseksi rouva oli kerännyt mustikoita talveksi, samoin karvaiset perinnekarviaiset oli poistettu piikkipensaasta ja ostetut puutarhamansikat jo jäässä pakastimessa. Kuulema hillasato oli pohjoisessa jo kypsynyt. Polttopuusavotta olisi vasta syyskuussa.

Kun vielä dieselin hinta putosi 20 senttiä litralta, olimme kuin pakotetut lähtemään. Dieselautomme kuluttaa tasaisesti vaunua vetäen n. 8 l/100km, tankillisella pääsee siis pitkälle ja toisella takaisin. Jääkaappi pakattiin niin täyteen, että voisimme käydä pikälläkin. Marttojen hätävara tuplaten. Hilloille olisi kuitenkin tehtävä matkalla tilaa pakastelokeroon.

Suosimme tällä kertaa idänpikatieta Kajaanin, Kuusamon ja Kemijärven kautta kohti Pyhätunturia. Reitillä on paljon eksotiikkaa, kuten itämaisia marjanpoimijoita, poroja sekä Hiljainen kansa. Hyvin vähän asutusta, paljon puita, mäkiä, soita ja lampia.

Taukoja pidettiin riittävästi. Samalla syötiin ja juotiin yllin kyllin. Pääsimme pitkälle jo ensimmäisenä päivänä aikaisen herätyksen ja edellisiltaisen pakkaamisen ansiosta. Yövyimme lähellä Pyhätunturia tuon ensimmäisen yön. Lähekkäin kapeaksi petatussa vuoteessa. Näin osa pienempää sohvaa ja pöytä jäivät eriaikaiseen aamukahvi käyttöön. Hieman ahdashan tuo 1,2 metrin levyinen peti oli kahdelle seniorille hyvistä väleistä huolimatta. Sepe-koiran peti on kynnysmatolla oven edessä.

Yksi pääkohde Lapissa oli siis Pyhä-Luoston kansallispuisto. Siellä ei hakkuita ole tehty aikoihin, jos ollenkaan. Oli komeita ikimäntyjä, keloja, humisevia honkia ja vanterat petäjät seisoivat tanakasti pystyssä suojaten toisiaan myrskyiltä.

Opastetut polut oli tehty leveiksi tallustella jopa käsikkäin, ja kun olimme aikaisin aamulla liikkeellä, ei muuta tungosta ollut. Eräässä risteyksessä tiemme kuitenkin erosivat, rouva meni laavulle ruokkimaan kuukkeleita kädestä ja sieltä hillasuolle. Löysi kummallekin makeaa mahan täydeltä.

Minä sen sijaan nousin ylös Pyhätunturin huipulle Sepen kanssa. No jonkun matkaa, pidemmälle kuitenkin kuin edellisenä vuonna, ja näkymät olivat taas komeat, mutta avarat, ja katse kauaskantoinen. Oi kaunis suomenmaa; tällaisella hyvällä säällä! Veri alkoi taas kiertää liikunnan innoittamana jäsenissä ja aivoissa. Kasvot punoittivat.

Näin komeaa siellä oli tässä Luostolla kuvatussa kohdassa. Ihan kuvan kaunista.

Kävimme taas jaloittelemassa tutuilla paikoilla, Ilmakkaaavan lintutornilla mustalintua katsomassa. Tasapainotellen pitkospuilla vetiset suo-osuuden. Patikoimme kompastellen myös Urupää tunturin huipulle. Lapin autiudessa ei ollut muita turisteja.

Eräs paikallinen kesäasukas helskäytti pensastosta tervehdyksen.

Matka jatkui taas autolla tasaisen menevästi aina vaan pohjoiseen, välillä pysähdellen, tallustellen ja ruokaillen. Jätimme suuremmat syrjähyvät tekemättä ja nautimme valtatieen tutuista maisemista ja paikoista, sekä Lapin kauneudesta Inarin seudulla.

Kuin suunnitellusti saavuimme Karigasniemelle Jokitörmän leirintäalueelle huoltoon, suihkuun ja kuorsaillemaan. Mitäpä tuosta kursaillemaan. Nyt leveämmässä petissä. Aamulla Sepe mahtui väliimme nokosille. Olimme kaikki tyytyväisiä pehmo koiramme kanssa kollötellessä. Suurempia suunnitelmia ei ollut.

Jatkammeko Tenojoen vartta Nuorgamiin ja edelleen ulkomaille Norjaan? Aamulla lähdimme sitten lähintä tietä Norjaan ja Lemmijoelle. Porsangin vuono on meille hyvinkin tuttu ja norjalaisten eläinten ja lintujen tarkkailu tiivistyi. Lakselv joen suistossa on upea paikka pystyttää kaukoputki kolmijalalle ja viipyä, koska on jo perillä. Tästä lähtien kaukoputki jalustoineen sai olla takapenkillä valmiudessa loppumatkan, sillä vuonon rannoilla on paljon matalikkoja ja siis töitä sille ja rouvalle.

Kuin menneisyyttä olivat porot rannoilla, lampaat tien pientareilla ja lokit munituspesissään. Eksotiikkaa meille savolaisille suomen maasta.

Päiväsaikaan matalikoilla oli hiljaista linturintamalla eivätkä valaatkaan harrastaneet pintauintia, vaikka olosuhteet vähäisine aaltoinen olisivat niille ja ainakin meille olleet sopivat.

Minne sitten ajettiin, no tietenkin Havoy Sundin kansalliselle maisematielle.

Tie kiemurtelee lähes uskomattomien, liuskaisten kalliojyrkänteiden ja pilareiden sekä pohjoisen jäämeren sylissä. Nousten mutkitellen välillä ylös tuntureille.

Iltapäivällä näimme myrskyn merkkejä, joten Havoy Sundin jyrkät ja korkeat rantapahdat uusine tuulimyllyineen jätimme kovien tuulien vuoksi käymättä. Ei me ihan pöljiä olla. Sillä korkea ja kevyt retkivaunumme voi kaatua ja kiskaista vetoautonkin mukanaan jäämeren syliin. Jyrkänteet ja sillat voivat olla oikeasti vaarallisia myrskyssä. Oikeasti, ei vaan viitsitty lähteä ajamaan enää kauemmas.

Tukikohtana meille oli Lillefjordissa, vuonon pohjukassa oleva retkeilijöiden P-alue ja huoltopiste vessoineen ja vesipisteineen. Yövyimme siellä pahimman ajan tuulen suojassa. Emmekä olleet paikalla yksin. Sää pysyi edelleen kauniina mutta tuulisena.

Aamulla tarkkailimme jälleen tiiviisti luontoa, eikä Revsbotn-vuono pettänyt meitä nytkään, näimme leikkisiä delfiinejä, enimmäkseen niiden selkäeviä, merikotkia, valtavasti pikkukajavia, paljon punakuireja ja meriharakoita. Meressä sulkasatoiset haahkat harrastivat kalastusta koko porukalla.

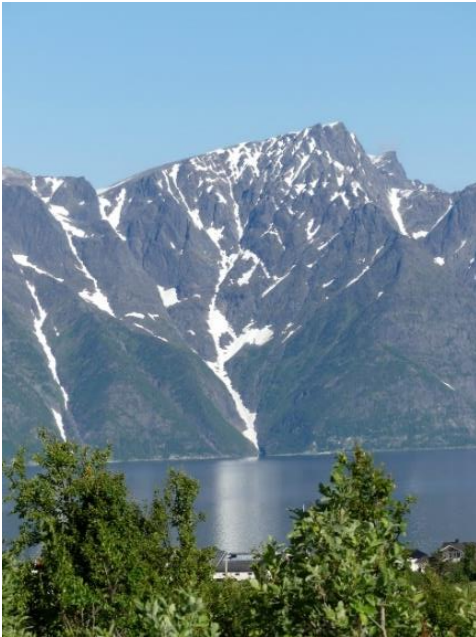

Rantatuntureiden eteläreunoilla oli jo kypsää hillaa.

Palasimme pikkuhiljaa Altaan päin ja tie käytti meitä jopa puolen kilometrin korkeudessa. Paluureitiksi suomeen ajateltiin Altasta Kautokeinin kautta Enontekiöön.

Mutta silloin olisi jäänyt näkemättä Pohjois-Norjan korkeimmat vuoret jäätiköineen. Ehkä lisää valaita. Lähdimme siis kohti Kilpisjärveä rannikkoa myötäillen.

Yksikin noista sadoista vuorista olisi Suomessa nähtävyyksiä. Näkymät olivat kuin ilotulitusta.

Seuraava kohde oli harjanteella lähes 1,5 kilometrin korkuisten ja sadan kilometrin pituisen Lyngenin Alpeiksi kutsutun terävän vuoriketjun maisemissa Spåkenesissa.

Leirydyimme sodanaikaisen tykkitasanteen näkymiin vartioimaan Lyngen-vuonoa. Valaita tai lunneja ei näkynyt. Alempana suoniityllä oli parisatapainen lapintiirojen yhdyskunta.

Niitä lensi pikkukaloja kiikuttaen ylitsemme koko valoisan yön. Välillä kihujen ahdistelemina. Saimme tiiran pudottaman tuulenkalan lähes päällemme.

Vaunun jalat tunkattiin tukevasti maahan

Aamulla vyöryi merisumu ja peitti vuorten alaosat. Vaihtuen myöhemmin vuorten yli tuleviin pilviin ja sateeseen, jotka peittivät välillä koko vuoriston näkyvistä.

Oli selvästikin aika palata kotimaahan, sillä sateita ja makeaa vettä oli Norjan rannikolle luvassa päiviksi. Ja huonokin sääennuste pitää pitkään paikkansa.

Vuorilta syöksyi valkoisena vaahtoavia putouksia pystysuoraan aivan tien viereen. Ja yltynyt sade ruokki niitä lisää. Tuuli voimistui taas, pohjoinen vuoristo näytti hurjan voimansa. Oli mielenkiintoista ja turvallista ajella rantatiellä korkeiden tunturien suojassa Lyngen vuonolla.

Huono sää onkin ihan mukava viettää kuivassa autossa. Päivällä sade lakkasi ja vältimme tylsähkön Tornion jokea myötäilevän paluureitin koukkaamalla Muoniosta Kittilään ja Leville.

Päivän pilvet olivat muhkeimmillaan, kun ajoimme ylös tunturille, jatkoimme jalan ja patikoimme laen kiertävän esteettömän Huippupolun ympäri. Kahteen suuntaan. Olihan se reissun kohokohta, 531 m.

Koko loppumatka olikin ihan mukavaa kesäsäättä kotiin saakka. Ranualla tiedossamme oli hyvä hillasuo, jonka reunoilta löytyi taas kookasta korpihillaa. Vein rouvalle kahvit ja uuden ämpärin suolle taukoistuimeksi. Pakastinlokero oli tyhjentyneet sopivasti ruuista täyttyäkseen nyt jälkiruuasta, hillasta.

Viimeisen yön nukuimme tutulla Portimojärven lintutornin alueella. Sinne edellisenä kesänä unohtunut vaunun askelmarappu oli hävinnyt. Joku oli tehnyt löydön.

Kokonaisaika Norjan puolella jatkui Lyngenin koukkauksen ja sateen vuoksi vain yhdellä päivällä, mutta ajomatka yli 200 km. Kannatti kuitenkin käydä, sillä lisäreitti oli Pohjoisen Norjan komeinta aluetta autoilijalle. Kovat sadepuuskat olivat upea kokemus nekin.

Suomen Lapin osalta matka oli tosi mukava. Sain ajella kylliksi autolla ja maisemat vaihtuivat koko ajan. Tällä kertaa emme nähneet metsien suuria aukkohakkuita ja myrskytuhoalueita. Hyttyset eivät piikitelleet koko reissulla. Sanotaan vielä, että ei reissu ainakaan pettymys ollut. Ei alkuunkaan, vaikka kaikki paikat olivat ennestään tuttuja. Kotona lämmitimme iltasaunan.

Ajomatkaa tuli lähes 3000 km ja vielä kävelyt päälle. Auto kulutti dieseliin yli 600 €, vaunu kaasua n. 2 kg ja ruokaa meni yli 20 kg. Kaikki ruoka valmistettiin vaunussa.